

MILOŠ PETKOVIĆ

KERBER

HRONIKE TROGLAVOG PSA

Čarobna
knjiga

*Kerber? Oni su, za mene, bajka rokenrola i, pomalo,
kao jedna od mojih omiljenih knjiga –
oni su Beskrajna priča.*

Miloš Petković

၁

PROLOG

U jednoj sam ruci stezao misteriozno pismo, a u drugoj baterijsku lampu dok sam silazio niza stepenice. Spiralne, kao kakve serpentine sa unutrašnje strane ugašenog vulkana, vodile su me u utrobu zemlje. Tek povremeno sam se laktom oslanjao o hladan zid.

Ne, nisam bio umoran, ali jesam otežano disao. Sada, iz ove perspektive, priznajem da je to bilo od straha. Međutim, nije strah problem ukoliko možemo da ga pobedimo – bez straha nema ni heroja.

Neko me je pozvao da ovamo dođem i ponesem tek jedan rokovnik i par olovaka. Tako je pisalo u pismu neimenovanog pošiljaoca. Ili je bilo više njih, nisam tada bio siguran, jer pismo beše sastavljeno od nekoliko različitih rukopisa.

Potrajalo je dok pod nogama nisam osetio čvrsto tlo. Našao sam se u svojevrsnom međuprostoru. Tlo pod nogama beše crni mermer, a hladni zidovi behu posuti crvenim, skamenjenim cvetovima. A tamo, pored mesta gde se završavalo stepenište – otvor koji je vodio dalje.

Nalikovao je čeljustima kakve nemani, ponajviše zbog pećinskih ukrasa što su na očnjake ličili. Ko zna, možda ne bih dozvolio da budem progutan i zađem u tamu da tada nisam začuo muziku. Kao lahor mi je dolebdela do ušiju, opila me

poput vina i prevela preko granice dvaju svetova. Realnost je ostala da mi gleda u leđa dok sam ja, u magnovenju, hrlio ka mašti.

I videh tada titravu svetlost u daljini podzemne odaje, kao da je nekoliko svitaca zalutalo ovamo, izgubilo se, pa fenjerima razgone tamu. Kada sam prišao bliže, pomislio sam da su to, zapravo, preostale žeravice davno ugasle vatre, ali prevario sam se.

Nisu to bili svici, niti žeravice – bile su to oči. Tri para vatrenih očiju zurila su u mene, a ja sam nepomično stajao, kao statua. Muzika se i dalje čula, ali nisam uspevao da pronađem njen izvor.

Tada začuh korake iz svih pravaca. Pet mi je prilika prišlo s boka i otpozadi, pet prilika koje su sa sobom donele svetlost. Meni su već tada oči bile priviknute na mrak pa sam ih prekrio šakama. Ipak, pre toga sam, na tren, video vlasnika vatrenih očiju. Beše to troglavi, crni pas gigantskih razmera čiji je rep bio zmijolik.

„Jeste li mi vi poslali ovo pismo?“, rekao sam i podigao ga visoko iznad glave, ali nije bilo odgovora. Ponovio sam ga, opet ništa. Prilike su nemo stajale, kao ratnici odeveni u mrke kože, samo što su neki od njih, namesto mačeva, imali gitare u rukama. Jedan od njih je, na leđima, nosio bubanj kao što strelac nosi tobolac, dok je drugi preko ramena držao klavijaturu.

Nisu svirali, a ja sam i dalje čuo muziku, opojnu i postojanu. A onda, začuo sam i glas. On nije dolazio iz svih pravaca, kao muzika, već s mesta gde sam ugledao odbleske vatrenih očiju.

Podigao sam pogled i imao šta da vidim. Tamo je, pred troglavim psom, stajao čovek duge, kudrave kose. Zbog svetlosti, mogao sam da vidim da se s njegove leve i desne strane do tavanice uzdižu monoliti.

„Šta tražiš ovde?“, upitao me je čovek kojem je kosa, u valovima, padala na ramena i prekrivala deo lica.

„Ja sam pisac. Tražim priču“, iskreno sam rekao.

„Onda priđi, pišče. I ne boj se“, rečeno mi je pre nego što sam prišao do prvog monolita s leve strane.

„Hoćeš li da budeš naš Hroničar?“, upitao me je čovek čiji se glas savršeno slagao s muzikom koju sam čuo. Ja sam samo potvrdno klimnuo glavom u odgovor.

„Onda stavi ruku na monolit.“

Učinio sam to, ali oprezno. Tamo gde mi se učinilo da vidim uklesane simbole, položio sam dlan. Najednom, počeli su da svetle plavičastom svetlošću. Pisalo je: *Nebo je malo za sve.*

Znao sam ko su oni. Zato sam i bio tako siguran. Priča za pamćenje upravo je počela.

Prvo poglavlje

NEBO JE MALO ZA SVE

Kerber je troglavi pas iz grčke mitologije koji ima rep u obliku zmije.

On čuva podzemni svet. Pušta unutra gotovo svakoga, ali nikoga napolje.

Tako smo i mi želeli s našom muzikom: kad te jednom uvedemo u naš svet – nema nazad.

Kerber

Sedeo sam u jednoj ovalnoj prostoriji, negde u podzemnom svetu, za masivnim stolom, dok su oni bili oko mene – kao vitezovi okruglog stola. Pravo preko puta sedeo je Goran Šepa (poznatiji kao Gale Kerber), spreman da započne priču koju ću ja beležiti u rokovnik. Znao sam da ovu priču treba da počnemo valjano – i od prapočetaka.

Kada sam posegao za pitanjima o Galetovim prvim susretima s muzikom, rokenrolom, prelomnim trenucima i

odlukama „šta će biti sutra“, raspričao se i za tili čas se pričom vratio u detinjstvo...

Burazer je svirao pre mene, imao je neke svoje pesme sa bendom koji je oformio, ja sam se preko njega zarazio. On je šest i po godina stariji od mene. Kada bi otišao u skitnju sa ostalim tinejdžerima, ja sam se ušunjavao u njegovu sobu i čačkao po gitari, to me je mnogo privlačilo. To je znalo da traje satima, majka bi čula iz kuhinje ali me nije prekidala, primetila je da uživam.

„Čekaj, pričamo o vremenu kada si imao koliko godina tačno?“

Osam ili devet, ne sećam se. Ali se sećam situacija da nešto nisu uspevali da odsviraju, neke pesme koje su slušali na pločama. I onda, kad oni odu, ja uđem u sobu i palcem to odsviram. I pokažem mu ja to jednom prilikom i on će: ma ko ti je to pokazao?!

„I, jesi li se bunio, branio, imao potrebu da dokažeš sve?“

Uzalud sam ja objašnjavao da mi niko nije pokazao, nije mi verovao. Takođe, pokušavali su da otpevaju neke „teške pesme“ i nije im uspevalo. Pokušavali su dvoglasje, troglasje, ali ja, klinac, čujem da to ne valja, muče se, falširaju – katastrofa. I kažem im: ja bih ovo otpevao ako može. Gledaju me oni, ja otpevam, o'ladim ih, ne mogu da veruju. Ali gde će da me vode sa sobom, oni već muvaju neke klinke, izlaze, a ja dete.

Dok sam okretao stranice dnevnika u koji sam što čitkije beležio sva ova sećanja, zanimalo me je da od Galeta čujem ko su im bili uzori, odakle su vukli inspiraciju, i on i njegov brat, pa sam ga to i priupitao: „Koje su to godine tačno? I koje ste grupe slušali burazer i ti?“

Bee Gees, Rolling Stones, Beatles, Siluete. Bend mog brata zvao se Divlje ruže, a posle su promenili ime u Plava zemlja. Zbog njegovih tekstova, koji su bili čisti i pomalo buntovnički, meni su dali neku ideju za budućnost, ideju „o vilama i čarobnjacima“, dugoj kosi, koja je bila zabranjena stvar, naročito u osnovnoj školi.

I drugi osnivači benda, Bane i Tomica, imali su slične uzore. Bane je, recimo, bio fasciniran Bitlsima u klinačkim danima. I to ne samo zbog njihove muzike već i zbog pojave, gitara različitih boja. Pa Stounsi, Cepelini, Dorsi, ali ne i Elvis, na primer. Tomica je dodao da su najveći krivci za to što je Kerber melodičan bend, zapravo, *Foreigner* i *Journey*. No da se vratim na pitanja koja sam upućivao Galetu. „Dakle, ti si odmalena puštao kosu koja je i dan-danas tvoj zaštitni znak?“

Većito sam bio tršav, kosa mi je kao organ neki. Kada bi neko krenuo da mi priča da nije u redu da dečak ima duge kovrdže, vikao bih: ne diraj mi kosu! Boli me kad me šišaš, povređen sam.

„A jesi li se nekad ošišao?“

Jednom sam se šišao na kratko, kad je bilo bombardovanje 1999. godine. Već posle tri dana sam se pokajao. Drugima sam govorio da mi je okej, a kada se pogledam u ogledalo – užas! Duga kosa je deo moje ličnosti.

„Da li je to, možda, želja da se ono što je unutar tebe, ono što su želje i snovi, vidi i spolja, kroz simbol te kose?“

Pa da, to je moja griva. I onda dolaze te ideje, stihovi „otac pita šta ću biti sutra“, a ja sam želeo samo da sviram i da pevam. Osećao sam moć pesme. I kao dete, kad bih zapevao pesme Đorđa Marjanovića, svi bi se okretali. Pevaju i druga deca, ali ih stariji učutkuju, a mene popnu na sto i kažu: ajde, mali, pevaj. A kad dete oseti teatar, nikad ne odustaje od njega. Tako sam odrastao. Gitaru nisam mogao da držim u sedam godina pa sam palcem odozgo svirao. Pre toga stavim uvo na zvučnik radija, da prokljuvim kako, pa probam kad brat nije tu.

„Pretpostavljam da si, kao i sva deca, imao neke favorite među tada omiljenim bendovima i muzičkim hitovima. Neke uzore koji su ti bili vodilja, zbog kojih si imao želju da i sam postaneš deo tog sveta... Koja ti je pesma ostala u sećanju, bila omiljena tada?“

„Pružam ruke“ – Indeksi. Čekao sam do iza ponoći na Radio Luksemburgu, samo jednom da je čujem. Voleo sam i Davorina Popovića. Mnogo kasnije smo se upoznali, postali prijatelji. Sećam se, pojavimo se u Puli, on sa Indeksima, ustaje da nas pozdravi i meni nudi mesto na kom je sedeo. Gospodin,

džentlmen i mangup. I opet se vraćam na taj stih iz „Mezimca“, kad „otac pita šta ću biti sutra“, a ja sam hteo da budem „čupavac sa ekrana“.

I, gde su želje, tu su i prilike koje lovimo kako bi se ostvarile. Gale mi je ispričao da tu dolazimo do Tomice Nikolića, sa kojim je, zapravo, počeo da svira još daleke 1974. godine. Pre toga je imao bend, Elektra. Trio, Gale je glumio Hendriksa ali nikad nije imao tu tehniku, te papučice. Posle, kada su osnovali Top (preteča Kerbera), bili su dominantni na lokalnim gitarijadama, a vrilo je tih godina, uvek je bilo bar 15–20 dobrih bendova u Nišu. Gale se pronašao u glasu, tu je bio jak, dok sa gitarom – i ne baš. Nije želeo da vežba po šest-sedam sati, hteo je da ide na pivo, da se druži. Naravno, svirali su „kavere“, Cepeline, *Deep Purple*, Stikse, *Uriah Heep*, američku scenu. Zanimljivo je da je Tomica, pre upoznavanja s Galetom, i sam imao bend u kom je, ni manje ni više, i svirao i pevao.

Tomica je imao bend Putokaz. Kad smo se sreli i popričali, ja sam njemu rekao: tebi nešto ne ide pevanje, a on meni: a tebi slabo ide gitara, i onda smo se udružili. Od tada do danas, skoro pedeset godina, nijedan sukob, svađa – ništa. Još smo se i okumili.

Sve ovo davalo mi je jasnu sliku o njihovim arhipočecima, ali Gale mi je ostao dužan za lične, prve fascinacije i, možda, prelomni trenutak, putokaz u svet rokenrola.

Silujete su nastupale u Nišu, koncert je bio na tvrđavi u Nišu. Ja zaplačem kod majke, kažem da neće da me vode. Ona uhvati Franju, pevača iz burazerovog benda, i kaže: zašto nećete da vodite Gorana, i on me uhvati za ruku. Burazer gleda popreko, a ja izbegavam pogled. Meni je bilo bitno samo da uđem na koncert.

I, dok su se Galetov brat i članovi njegovog benda družili s nekim tinejdžerkama, Galetov pogled je bio prikovan za binu. Tamo je, u polutama, u srcu bine na Niškoj tvrđavi, koju su unazad pohodili veliki bendovi i s koje su se niškoj publici poklonili Ričard Barton i Elizabet Tejlor, usamljeno stajala crvena stratokasterica. Prema Galetovim rečima, on je do tada imao priliku da se susretne samo sa običnim gitarama s magnetima ukradenim iz telefona, dobošima od kutija za košulje, tako da mu je ta lepotica na bini izgledala kao neko epsko, magično oružje.

I tako ja gledam crvenu gitaru – kad je zasvirala, u srce me udarila a vilica mi je pala do poda. Mislim da je tada pala odluka, da je to bio prelomni trenutak.

„Dakle, bio si fasciniran gitarom, ali si ipak odlučio da ona bude iza tebe dok će glas biti tvoje najjače oružje. Je l' to zato što te je mrzelo da vežbaš, jer si želeo da cugaš sa ekipom, ili...?“

Da, najviše zbog toga. Drugo, pojavio se Tomica sa svojim čarobnim rifovima, ja nikada ne bih mogao tako da sviram.

„I od 1974. godine pa do osnivanja Kerbera, vi živite život lokalnog benda. Gde ste svirali, šta ste svirali, kako je sve to izgledalo?“ Misli mi je preplavila lavina pitanja.

Svirali smo na gitarijadama, u Nišu i okolini, Prokuplje, Kuršumlija. Svirali smo na igrankama, u domovima kulture, mesnim zajednicama, svugde gde su bile svirke. Svirali smo kavere, naravno, ali je u začetku bilo nekoliko naših pesama koje smo provlačili.

„Znači da je, od samog početka, postojala želja za stvaranjem novih, autorskih pesama, za porukama koje se preko pesama šalju publici? Želeli ste da budete svoji, a ne da s tuđim pesma-ma budete puki zabavljači...“

Nastali smo sa idejom autorskog benda pa smo se na gitarijadama pojavljivali s nekoliko naših pesama. Tomica je od početka bio jak autor. Dolazio je s rifovima pa bih ja otpevao melodiju. On bi napravio kostur, a ja sam pravio melodiju, tek iza toga smo radili na tekstovima. Umeli smo da prepoznamo kada imamo pravu, jaku melodiju u rukama. Tada bismo se bavili njome, magičan je taj proces kreiranja. Posle toga – ona bi nam dala i temu i priču pa su nastajali tekstovi koji traju i dan-danas.

„I Niš, taj grad Stevana Sremca i Branka Miljkovića, grad bogate istorije i mitologije, tvrđave, Čele-kule i Čegra – bio je vaše polje delovanja. Jesu li vas još tada zavoleli u Nišu?“

Da, bili smo poznati među vršnjacima. Bilo je sporadičnih aplauza na ulici, komentara: evo ovih što opasno sviraju. Međutim, ambicije su rastle, želeli smo više, pa smo krenuli da se prijavljujemo na festivale. Želeli smo da, posle Niša, osvojimo Jugoslaviju!

Osnivački trio su, dakle, činili Goran Šepa Gale, Tomislav Tomica Nikolić i Branislav Bane Božinović (tri glave za troglavog psa).

Prvi bubnjar Kerbera, Zoran Zoka Stamenković, kumovao je bendu. Svakodnevnim druženjem, planiranjem kako i šta svirati, maštanjem šta će se dogoditi – došlo se do zaključka da ime *Top* nije originalno. Zoka i Bane su, u jednom razgovoru, došli do grčke mitologije i troglavog psa Kerbera.

Zajednički utisak im je kazivao da su došli do „svetske“, opštepoznate reči, moćnog čuvara podzemnog sveta s kojim se mogu poistovetiti, kao žestoki muzičari i momci s velikim snovima. Želeli su da se „odmetnu“ od ovog našeg, realnog sveta i da s nekog posebnog mesta svima šalju dobar, omamljujući zvuk. U takvoj postavci stvari, Kerber je njihov čuvar i njihov simbol, a oni „ratnici podzemnog sveta“ u kom stvaraju muziku, njome dozivaju ostale i nikoga ne puštaju napolje.

Prvi sastav benda – Goran Šepa Gale (vokal), Tomislav Nikolić Tomica (gitar), Branislav Božinović Bane (klavijature), Zoran Stamenković Zoka (bubnjevi) i Zoran Madić Mada (bas-gitara) – prve je probe i vežbanja imao po stanovima i kućama, u Nišu i okolini (članovi benda posebno pamte probe u selima nadomak Niša – Krušču i Mramoru).

Tokom tih prvih proba van grada, naviknuti na lupnjavu komšija u zgradama zbog buke, momci iz Kerbera očekivali su sličnu reakciju meštana, ali desilo se nešto sasvim suprotno: komšije u Krušcu i Mramoru donosile su mladim muzičarima voće i povrće, domaću seosku hranu i sveže mleko, videvši da su to pristojni mladići zaraženi muzikom.

Spreman kao zapeta puška, i sa četiri autorske pesme („Nebo je malo za sve“, „Mezamac“, „Bele utvare“, „Sutrašnji dan“), Kerber je, uoči Nove godine, u decembru 1981. godine imao svoj prvi nastup u Niškom muzičkom klubu (danas Niški kulturni centar u Ulici Stanoja Bunuševca bb). Pred prepunom salom Niškog muzičkog kluba, Kerber je pesmama koje će se naći na njihovom prvom albumu osvojio publiku hevi-rok zvukom, dubokom lirikom i jedinstvenim glasom frontmena Galeta.

„Mezamac“ je prva pesma grupe Kerber. Muziku potpisuje gitarista Tomislav Tomica Nikolić, dok je tekst pesme nastao sinergijom klavijaturiste Baneta i bubnjara Zoke.

Navežbani i s velikim ambicijama i još većim snovima u džepovima, niški rokeri spremali su se za Subotički festival autorskih bendova, gde će 1983. godine nastupiti s dve pesme: „Nebo je malo za sve“ i „Mezamac“.

Ipak, pre toga, sastav Kerbera doživeo je jednu promenu. Basista Mada je, u međuvremenu, otišao u vojsku, a zatim se i oženio, te je zahtevna priča kakva je bila pred Kerberom uticala da na njegovo mesto dođe Zoran Žikić Sosa.

Zanimalo me je koliko se Gale seća i drugih bendova koji su učestvovali u Subotici, kakva je bila atmosfera oko celog tog

dogadaja, jesu li imali tremu, da li su strepeli, nadali se. Danas nema takvih događaja u zemlji, sve se komercijalizovalo na negativan način, uglavnom su popularnost i profit na prvom mestu dok je sve ostalo – nezapaženo. Dakle, zanimalo me je kako izgleda ta ljubav koja ih je tamo odvela – do pobeđe.

Bio je Tifa s bendom Top iz Sarajeva. Bilo je mnogo bendova s tim imenom u to vreme, mi pre Kerbera, oni... Nastupili smo s pesmama „Mezimac“ i „Nebo je malo za sve“. Bila je tu i grupa Ultimat iz Jesenice (Slovenija), sećam se i njih. Oni su već imali dva objavljena albuma pa mi je bilo čudno kako mogu da učestvuju, mislio sam da je ideja da to budu neafirmisani, do tada neobjavljivani bendovi. Iz Makedonije je bio bend Tokmu Taka, bili su poput Leb i sol. Dobar bend, svideli su mi se. Iz Bara je bila neka Sančo trojka, njih se najmanje sećam...

Onda su došle probe, pre polufinala, eliminacija i finalne večeri. Na probi su, bar im se tako činilo, zvučali bolje od svih, ali su mislili da nemaju šanse, da postoje drugi favoriti u žiriju, jer nikoga nisu znali niti je iko s njima nešto pričao. Tih dana su ih pozdravljali po ulicama, dovikivali: „Kerber! Kerber!“, što je tek donekle ulivalo nadu.

Iako je bila prisutna, trema ih nije sprečila da na polufinalnoj večeri pokažu šta su doneli s juga Srbije. Navežbani i nabrijani na svirkama u Nišu, lepo se su predstavili i žiriju i publici. Glatko su ušli u finale, ali i dalje nisu verovali u pobeđu. A nastup u finalu, par dana kasnije – još bolji.

Moj utisak tada je bio da smo sve oduvali s naše dve pesme. Program je vodio Bogica Mijatović. U jednom trenutku je došao u bekstejdž i pozvao nas: „Hajde, Kerber, izlazite!“ Ja sam sve vreme tamo imao utisak da nas on nešto ne voli, da mu se ne sviđamo. Međutim, on ponovo: „Hajde, Kerber. Hajde, izlazite, pobedili ste!“ Ma ajde, nemoj sad i ti da nas zajebavaš. „Molim? Dokle ću ja morati da vas zovem?“ Najednom, ulaze naši tehničari, Mišenka i Bugi, i viču: „Ajde be, braćo, pobedili smo, be, izlazite!“ Uh, kako je to dobar šamar bio, nokaut, na bini smo popadali na kolena, a svud oko nas reč – pobeda!

Kornelije Bata Kovač, predsednik žirija, iako i sam rođeni Nišlija, nije poznao momke iz Kerbera niti je, kako je naglasio na konferenciji za štampu, ranije imao priliku da se sretne s bendom poput niškog Kerbera. Takođe, naglasio je da je njihov nastup bio izuzetno profesionalan, da je njihova muzika zanimljiva i drugačija i da je Kerber pobedio jednoglasnom odlukom žirija.

Na krilima pobeđe, Kerber se vratio u Niš, gde su ih ponosni sugrađani dočekali kao da su se vratili sa Olimpijade, i to sa zlatnom medaljom oko vrata. Nije bilo zlatne medalje, ali nekoliko kilograma teška statua izlivena u bronzi bila je u vlasništvu Kerbera – subotičkih šampiona.

Upravo su grafiti s tim natpisom, „Kerber – subotički šampion“, sačekali Galeta i ekipu. Ljudi su ih zaustavljali po ulicama Niša i čestitali im na pobedi.

Ostaću dužan ukoliko ne naglasim kako sam doznao sve detalje vezane za priču o Kerberu.

Naime, kada sam dotakao prvi kameni monolit, obreo sam se u svojevrsnom Muzeju uspomena ovog nesvakidašnjeg benda. Svud po zidovima zatekao sam stare fotografije, isečke iz novina, intervjuje, plakate sa koncerata, tekstove pesama, slike albuma, ploče, kasete, nagrade i priznanja, ali... Pričajući mi priču od samog početka, oni nijednog trenutka nisu preskakali stepenice. Napomenuo bih da sam bio u društvu članova benda koji su dočekali četrdeset godina od osnivanja. Iz prvog, originalnog sastava tu su bili Gale, Tomica, Bane i Mada, a o ostalima – da sad ni ja ne preskačem stepenice – idemo redom.

Na pojedinim slikama video sam muzičare s kojima je Kerber u svojoj bogatoj karijeri sarađivao i delio binu, kao i još neke zanimljive pojedince iz drugih branši koje smatraju prijateljima.

I, baš kad sam se, tokom jedne pauze u priči, zagledao u stare intervjuje, neko je zakucao na vrata i ušao u Muzej uspomena. Okrenuo sam se i bio prijatno iznenađen: bio je to Dragan Žika Stojanović, poznati niški novinar i autor na jugoistoku Srbije kultne emisije *Promaja*.

Nakon što se srdačno pozdravio s Kerberima, seo je naspram mene, osmehnuo se i, u svom prepoznatljivom maniru, glasno i s mnogo emocija kakve nose pravi južnjaci i meraklije, konstatovao: „Čuo sam da pišeš knjigu o Kerberu!“

Potvrdno sam klimnuo glavom i uzvratio osmehom.

„U tom slučaju“, nastavio je Žika, „imam jednu anegdotu koju bih da podelim s tobom. Ukoliko ti se učini da je dobra da se nađe u knjizi, uzmi je.“

Uzimanjem olovke i otvaranjem rokovnika, pokazao sam mu da sam se pretvorio u uho.

Jao, kako smo samo bili ponosni kada je do nas stigla vest da su pobedili u Subotici. Nikada neću da zaboravim grafite „Kerber – subotički šampioni“! Čekali smo ih da se vrate, ja sam bio klinac, pa sam se gurao kraj ulaza u jedan od prvih kafića u gradu, samo da ih vidim, da im čestitam. Kakve su samo face bili! Neki čak nisu znali da su oni naše Nišlije. A meni je otac, u to vreme, radio u saobraćajnoj policiji. Imao sam kod kuće poster sa svim članovima benda i on ga je uzeo i poneo sa sobom. Kada se bend vraćao u Niš s jedne od svirki posle te Subotice, on ih je zaustavio na ulazu u grad, kod naplatne rampe. Pričao mi je posle – kako su se samo poplašili, u vozilu muk, ne znaju šta će sada biti. Mislili su da će im napisati kaznu, govorio je Žika, prosipajući pred mene ovo staro sećanje baš gde mu je i mesto – u Muzeju uspomena.

Međutim, on im je doturio onaj plakat i zamolio ih da mu se svi potpišu, za njegovog sina. I ta sreća, kad mi je doneo plakat kući, pa sam ga pokazivao drugarima. Nekoliko godina kasnije smo slušali njihove pesme na radiju po ceo dan. Možeš samo da zamisliš koliko mi je bilo lepo kada sam, nakon što sam počeo da radim kao novinar, dobio priliku da ih ugostim u svojoj emisiji, da se družimo i prisećamo tih početaka. Ma to nema cenu!

Lepa priča, pomislio sam. Nakon što se još malo podružio sa svima nama, Žika je otišao, a mi smo nastavili dalje, do prvog objavljenog albuma Kerbera, čije sam ime zatekao nešto ranije, na prvom monolitu.

Po Nišu su 1983. godine počele da kolaju priče da Kerber ima spreman prvi album. Zapravo, on je bio spreman i pre njihovog nastupa u Subotici.

Od svih ponuda, izdvojila se ona koja je stigla iz ZKP RTV Ljubljana. Nakon što su u glavnom gradu Slovenije potpisali ugovor, momci iz Kerbera snimili su ploču u beogradskom studiju *Akvarijus*. Naposljetku, ploča je miksovana u Engleskoj, pod budnim okom producenta Gordona Roulija, vođe grupe *Nightwing*.

„Prva ploča objavljena je u srebrnom tiražu, 25.000 primeraka. Sećam se, bili smo maksimalno uvaženi“, govorio mi je Gale, a ja sam zapisivao u rokovnik. Krajičkom oka sam video da, i posle toliko godina, decenija zapravo, postoji neko tiho zadovoljstvo zbog tih prvih uspeha. To srebro je njima, izgleda, sijalo kao zlato.